

Postanowienie z dnia 8 marca 2002 r.

I PKN 341/01

Zaskarżone kasacją orzeczenie oczywiście narusza prawo w rozumieniu art. 393 § 2 k.p.c., gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej.

Sędzia SN Józef Iwulski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 marca 2002 r. sprawy z powództwa Krzysztofa M. przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Skarbu Państwa o akcje lub odszkodowanie, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2001 r. [...]

o d m ó w i ł przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 7 marca 2001 r. [...] Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda Krzysztofa M. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 19 lipca 2000 r. [...], oddalającego powództwo w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Skarbu Państwa o wydanie akcji lub odszkodowanie.

Wyrok ten kasacją zaskarżył powód. Jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji powód wskazał „fakt naruszenia prawa gwarantowanego treścią art. 64 konstytucji RP mocą której każdy ma prawo do ochrony praw majątkowych, które w niniejszej sprawie zostało zagwarantowane treścią aktu notarialnego z dnia 23.11.90 r. Repertorium [...], a także wobec oczywistości naruszenia prawa”. Strona pozwana w odpowiedzi na kasację wniosła o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone orzeczenie zostało wydane po dniu 1 lipca 2000 r., a więc do złożenia i rozpoznania kasacji stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 48, poz. 554) - art. 5 ust. 2 tej ustawy.

Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1). Powód nie powołuje się na żadną z okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania wymienionych w art. 393 § 1 pkt 1-3 k.p.c. Należy uznać, że powołuje się na podstawę z art. 393 § 2 k.p.c., choć nie chodzi w niej o naruszenie prawa, czy nawet o oczywiste naruszenie prawa, lecz o sytuację, gdy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo. Można uznać, że według powoda zaskarżony wyrok Sądu drugiej instancji w sposób oczywisty narusza art. 64 Konstytucji. Jednakże powód nie wskazuje nawet, której z jednostek redakcyjnych tego przepisu dotyczy zarzut (art. 64 Konstytucji ma trzy ustępy). Powód nie przeprowadza także wywodu na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu i to w sposób oczywisty. Zwłaszcza nie przedstawia, czy chodzi o jego błędną wykładnię (jeżeli tak, to nie twierdzi jaka wykładnia powinna być prawidłowa), czy o nieprawidłowe zastosowanie i na czym polegające. Jako podstawy kasacji powód wskazuje naruszenie art. 23 ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 51, poz. 298 ze zm.) i art. 471 k.c. W uzasadnieniu kasacji jednak nie ma żadnego nawiązania do treści tych przepisów, ich wykładni i sposobu zastosowania przez Sąd drugiej instancji. Jeżeli więc w ogóle uznać, że w kasacji zawarto przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, to z pewnością nie umotywowano ich w sposób pozwalający na ocenę słuszności argumentacji w tym zakresie. Oczywiście naruszenie prawa przez zaskarżony

wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej (por. orzeczenie z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb.Urz. 1935, poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb.Urz. 1935, poz. 98); gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286).

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., zwłaszcza wskazane przez skarżącego. Po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c.

=====